

Pakeitimas 1

Marco Zanni, Bernard Monot, Gerolf Annemans, Matteo Salvini, Auke Zijlstra
ENF frakcijos vardu

Pranešimas**A8-0310/2017****Gunnar Hökmark**

Euro zonos ekonominė politika
2017/2114(INI)

Pasiūlymas dėl rezoliucijos (Darbo tvarkos taisyklių 170 straipsnio 4 dalis), keičiantis ne teisėkūros pasiūlymą dėl rezoliucijos A8-0310/2017

Europos Parlamento rezoliucija dėl euro zonos ekonominės politikos

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 52 straipsnį,
- A. kadangi euro zonai nepriklausančių ES valstybių narių BVP augimas buvo gerokai didesnis nei tų valstybių narių, kurios įsivedė bendrą valiutą;
- B. kadangi tam, kad netradicinės pinigų politikos priemonės būtų sėkmingos, jas turi papildyti ekspansinės fiskalinės ir biudžeto politikos priemonės, kaip pabrėžiama daugelyje mokslinių leidinių, žymių ekspertų ir akademinės bendruomenės atstovų;
- C. kadangi 2017 m. rugpjūčio mėn. nedarbo lygis buvo atitinkamai 9,1 proc. euro zonoje ir 7,6 proc. 28 ES valstybėse narėse, o tai aiškiai parodo sunkumus, su kuriais susiduria valstybės narės, įsivedusios bendrą valiutą;
- D. kadangi nedarbo lygis visoje euro zonoje vis dar labai skiriasi – jis siekia nuo 3,6 proc. iki 21,2 proc.;
- E. kadangi pagal Maastrichto sutartį įsteigta ekonominė ir pinigų sąjunga (EPS) neigiamai paveikė valstybių narių vystymąsi ir augimą;
- F. kadangi bendra valiuta ir jos struktūra yra pagrindinis veiksnys, atsakingas už ekonomikos nuosmukį, žemą infliacijos lygį ir struktūriniu požiūriu aukštą nedarbo lygį, su kuriais šiuo metu susiduria euro zonos valstybės narės;
- G. kadangi EPS struktūra taip pat turėjo neigiamo poveikio toms valstybėms narėms, kuriose yra mažas skolos ir BVP santykis ir mažas valdžios sektoriaus deficitas, todėl itin padidėjo pajamų nelygybė tarp piliečių ir iki žemiausio per pastaruosius dešimtmečius lygio sumažėjo viešojo ir privačiojo sektorių investicijos;
- 1. atkreipia dėmesį į tai, jog skirtingai negu kitoms išsivysčiusios ekonomikos valstybėms, euro zonos valstybėms nepavyko atkurti prieš krizę pasiekto pajamų ir BVP lygio; pabrėžia, kad makroekonominis scenarijus išlieka netvirtas ir kyla ilgalaikio sąstingio

rizika; pabrėžia, kad kai kuriose valstybėse narėse BVP vienam gyventojui yra vis dar mažesnis, palyginti su didžiausia užregistruota verte iki prisijungiant prie euro zonos;

2. atkreipia dėmesį į tai, kad nuo pat pradžių EPS projektas sukėlė netvarų makroekonominį disbalansą ir pajamų nelygybę, o tai dar labiau paaštrino makroekonominius skirtumus tarp valstybių narių; pabrėžia, kad priverstinis struktūrinių reformų įgyvendinimas kai kuriose valstybėse narėse dar labiau pablogino jau ir taip sunkią ekonominę ir socialinę padėtį;
3. pabrėžia, kad ES ir euras neįvykdė savo pažadų užtikrinti stabilumą, augimą, gerovę ir makroekonominę ir socialinę konvergenciją; todėl pabrėžia, kad Sutartyje reikia nustatyti oficialų ir demokratinį mechanizmą, pagal kurį valstybės narės galėtų greitai ir paprastai bet kuriuo metu tvarkingai pasitraukti iš EPS ir atsisakyti bendros valiutos;
4. mano, kad fiksuoto valiutos kurso sistemoje, kaip antai euro zonoje, koregavimo našta perkeliama valstybių narių darbo rinkai, pasitelkiant vidaus devalvacijos mechanizmą, o dėl to mažėja augimo potencialas ir darbo užmokestis ir kartu didėja nedarbas ir deindustrializacija;
5. atkreipia dėmesį į tai, kad dėl savo struktūros EPS valstybėse narėse nulemia ilgalaikį aukštą nedarbo lygį, infliaciją ir menką ekonomikos augimą;
6. abejoja ES retorika, kuria remiantis dabartinę ekonomikos krizę nulėmė didelė valstybės skola ir deficitas, ir pabrėžia, kad ypatingai didelė valstybės skola ir deficitas yra tiesiog pasekmės, kadangi tikrosios priežastys yra susijusios su didele privačiojo sektoriaus skola, visų pirma užsienio skola, kuri susidarė dėl EPS struktūros – tai pripažino ir ECB pirmininko pavaduotojas Vítor Constâncio ir TVF, taip pat buvo patvirtinta žymių akademikų bei mokslinėje literatūroje; pabrėžia, kad atsižvelgiant į galimą riziką ir grėsmę valstybių narių stabilumui, privačiojo sektoriaus užsienio skolos lygis turėtų būti veiksmingiau stebimas;
7. atkreipia dėmesį į tai, kad aukštas neveiksnių paskolų lygis kai kuriose valstybėse narėse susidarė dėl pražūtingos ES ir valstybių trejeto vykdomos ekonominės ir fiskalinės politikos siekiant pakoreguoti išorės disbalansą, kurį sukėlė narystė euro zonoje, ir dėl kurio išnyko vidaus paklausa, dėl to prasidėjo bankrotai privačiajame ir viešajame sektoriuose ir smarkiai išaugo nedarbo lygis;
8. mano, kad, atsižvelgiant į privačiųjų veiklos vykdytojų nenorą investuoti esant sudėtingai ekonominei aplinkai, tik parengus didelio masto viešųjų investicijų planą valstybėse narėse būtų galima atkurti ekonomikos augimą ir tinkamą investicijų lygį;
9. atmeta Komisijos rekomendacijas dėl būtinybės darbo rinkos teisės aktuose nustatyti lankstesnes sąlygas; atkreipia dėmesį į tai, kad, kaip rodo EBPO užimtumo apsaugos teisės aktų rodikliai, didelis darbo rinkos lankstumas yra susijęs su žemesniu darbo užmokesčio lygiu ir mažesnėmis socialinėmis teisėmis;
10. pabrėžia, kad ekonomikos augimą galima atkurti ir remti visų pirma užtikrinant viešąsias investicijas; pažymi, kad vis dar esama nepriimtino investicijų atotrūkio euro zonoje dėl biudžetinių ir fiskalinių apribojimų, nustatytų EPS ir Maastrichto sutarties

taisyklėmis;

11. mano, kad užtikrinus atitinkamo lygio viešąsias investicijas nacionaliniu lygmeniu būtų galima nedelsiant imtis priemonių padėti realiajai ekonomikai, užimtumui ir MVĮ, kartu sudarant sąlygas ilgalaikiam BVP augimui;
12. mano, kad visa atsakomybė už vykdomą fiskalinę ir pinigų politiką turi būti gražinta valstybėms narėms, kad jos galėtų įgyvendinti tinkamą derinį priemonių, kuriomis būtų skatinamas ilgalaikis augimas ir visiškas užimtumas;
13. apgailestauja dėl to, kad ES ir EPS institucijos pernelyg daug dėmesio skiria valdžios sektoriaus deficito ir skolos mažinimui, nes tai daro neigiamą poveikį investicijoms, užimtumui ir ekonomikos augimui ir užkerta kelią valstybių narių ekonomikos atsigavimui;
14. pabrėžia, kad dėl euro zonos ekonomikos valdymo ir EPS taisyklių pablogėjo valstybių narių viešųjų finansų būklė, sulėtėjo ekonomikos augimas, padidėjo nedarbas ir daromas neigiamas poveikis tiek viešojo, tiek privačiojo sektoriaus skolos tvarumui;
15. atmeta Komisijos konkrečioms šalims skirtas rekomendacijas, įgyvendinamas fiskalinėje, biudžeto ir darbo rinkos srityse, nes šios rekomendacijos buvo neveiksmingos ir paaiškėjo, kad jos yra netinkamos;
16. pabrėžia, jog reikia, kad valstybės narės nacionaliniu lygmeniu įgyvendintų savo ekonominę, fiskalinę ir pinigų politiką, netaikydamos jokių Europos Sąjungos institucijų nustatytų apribojimų ir užtikrindamos, kad būtų visapusiškai laikomasi demokratijos ir suverenumo principų, nurodytų nacionalinėse konstitucijose;
17. mano, kad Europos ekonominės ir pinigų sąjungos struktūra, taip pat struktūrinės reformos ir rekomendacijos, kurias valstybėms narėms nustatė ES institucijos, yra nedemokratiškos ir pražūtingos; todėl tikisi, kad euro zona bus nedelsiant metodiškai išformuota, o tai sudarys sąlygas Europos šalims nustatyti tinkamą ekonominės, pinigų ir fiskalinės politikos priemonių derinį, kad būtų užtikrintas ilgalaikis ir stabilus ekonomikos augimas ir visiškas užimtumas;
18. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Europos Vadovų Tarybai, Komisijai, Tarybai, Euro grupei, ECB ir valstybių narių vyriausybėms ir parlamentams.

Or. en